

TUẦN BÁO
PHÁT TRIỂN ĐIỆN NĂNG

2922 Jolicoeur St.
Montreal - H4E 1Z3
CANADA

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

Số 373

ngày 25 tháng 08 năm 2002

Tờ báo hằng tuần ĐIỆN KHÍ PHÂN GIẢI dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

An Vui

*Khai triển minh tâm triển một vòng
Tâm vui thành tựu vía hồn thông
Đường đi rõ rệt không xao xuyên
Khai triển chơn tâm tự dự phòng*

Kính bái,

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 23/06/02 đến 29/06/02

Copyright 2002 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Association of Canada. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phân câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Người trung thành có hữu ích gì không?
- 2) Tương lai như loại sẽ đi vào đâu?
- 3) Muốn tu tiến thì phải làm sao?
- 4) Dứt khoát tu tiến có hữu ích gì không?
- 5) Muốn giải quyết sự mê mù thì phải làm sao?
- 6) Làm thế nào mới gọi là thức tâm?
- 7) Muốn tâm trí phát triển thì phải làm sao?

<p>1) Atlantic city, 23-06-2002 8: 00 AM <i>Hỏi: Người trung thành có hữu ích gì không?</i></p> <p>Đáp: Thừa người trung thành rất hữu ích với đại chúng</p> <p>Kệ: <i>Trung thành hữu ích chơn hành tiến Giải tỏa phiền ưu tự thức hiền Trời độ không ngừng xây dựng tiến Quý thương nhơn loại tự tâm hiền</i></p>	<p>2) Atlantic city, 24-06-2002 7: 30 AM <i>Hỏi: Tương lai nhơn loại sẽ đi vào đâu?</i></p> <p>Đáp: Thừa tương lai nhơn loại phải đi vào khổ cảnh thì mới tiến tới biên giới Phật Pháp</p> <p>Kệ: <i>Tương lai học khổ tiến hóa tâm thân Giải giới phân minh tự tiến dần Lý trí phơi bày trong vũ trụ Thực hành chơn giác tự tâm hành</i></p>
<p>3) Atlantic city, 25-06-2002 8: 30 AM <i>Hỏi: Muốn tu tiến thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thừa muốn tu tiến thì phải dứt khoát thực hành</p> <p>Kệ: <i>Tu tiến dứt khoát tự thực hành Tâm thân tu luyện tự hình thành Tự tu tự tiến quyết tâm hành Buông bỏ tình đời chẳng cạnh tranh</i></p>	<p>4) Atlantic city, 26-06-2002 8: 10 AM <i>Hỏi: Dứt khoát tu tiến có hữu ích gì không?</i></p> <p>Đáp: Thừa dứt khoát tu tiến rất hữu ích cho đại chúng</p> <p>Kệ: <i>Dứt khoát tu tiến giải tự tu Phân minh đời đạo chẳng mê mù Thành tâm phục vụ đồng tu tiến Giải quyết mê mù tự tiến xuyên</i></p>
<p>5) Atlantic city, 27-06-2002 8: 30 AM <i>Hỏi: Muốn giải quyết sự mê mù thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thừa muốn giải quyết sự mê mù thì phải dứt khoát tu tiến</p> <p>Kệ: <i>Giải bỏ trần tâm giải sự ngu Thành tâm tu luyện dứt mê mù Qui y Phật Pháp thành tâm tiến Hành pháp tự tu dứt loạn ngu</i></p>	<p>6) Atlantic city, 28-06-2002 7: 15 AM <i>Hỏi: Làm thế nào mới gọi là thức tâm?</i></p> <p>Đáp: Thừa phải đụng chạm rồi mới thức tâm</p> <p>Kệ: <i>Kích động rồi mới chịu thức tâm Qui nguyên thanh giới tránh sai lầm Hướng thanh giải trực qui nguyên tốt Thể hiện chơn tình rất diệu thâm</i></p>
<p>7) Montréal, 29-06-2002 9: 30 AM <i>Hỏi: Muốn tâm trí phát triển thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thừa muốn tâm trí phát triển thì phải thật tâm nhĩn nhục tối đa nhẫn hòa tu tiến</p> <p>Kệ: <i>Thật tâm nhĩn nhục chẳng lo phiền Trời Phật tận độ vẫn sống yên Tự giác chính mình trong thức giác Bình tâm nhĩn nhục tự mình yên</i></p>	

THƯ TỪ LAI VĨNG

Thưa Thầy,

Con xin gửi đến Thầy bài thơ của bạn đạo N Đ D, 45 tuổi ở Tuy Phước, Bình Định, người đã tu qua bài võ do con gửi đi từ Sài Gòn.

Xa Thầy vạn dặm quan san
 Nỗi lòng ray rút hoang mang đủ điều
 Tâm tư khắc khoải kêu rêu
 Vì con muốn biết những điều trong tâm
 Có khi cảm thấy lỗi lầm
 Điển quang chiếu diệu trong tâm dạy bài
 Trong lòng khắc khoải khó phai
 Nhận lấy trách nhiệm tự khai sáng mình
 Nhưng mà tự hiểu tự mình
 Tánh còn tật xấu chẳng hành cho thông
 Ngồi thiền định tánh ngông ý loạn
 Chỉ nói rằng trong khoảng hư vô
 Nào nùng vui sướng xô bồ
 Đều là huyền hoặc tự xô lấy mình
 Nhiều khi mình thấy khó mình
 Hào quang phát hiện nghĩ mình là ai
 Rồi tự ngạo cho mình tài có
 Khó tu tâm chẳng rõ được chi
 Hiểu ra học đạo Vô Vi
 Phải tự sửa tánh những gì bỏ bê
 Đạo đời hai ngã khó chê
 Người thời lạc lối, đường về nơi đâu

Nhiều nường lăm chuyện cơ cầu
 Nghĩ mình gian dối co đôi làm gì
 Khi động loạn, sân si, tự mãn
 Thấy tâm mình hoãn loạn quá đi
 Xin thầy giảng giải tâm tri
 Mở lòng Bồ Tát con ghi tận lòng
 Phúc lành đau khổ vô song
 Nó đưa con đến long đong tháng ngày
 Sống huyền hoặc khổ thân này
 Mê mê mẩn mẩn, nửa Thầy nửa Cha
 Đạo Vô Vi rộng bao la
 Xin Thầy dẫn dắt gọi là từ tâm
 Để con tu sửa lỗi lầm
 Gắng công tu học khỏi lầm khỏi mê
 Từ nay con gắng dựa kê
 Qua lời thần thức để về thiên căn
 Bao nhiêu chuyện con hằng mong đợi
 Chỉ cho tâm biết lối mà đi
 Thân này tự hiểu tự ghi
 Viết vài lời gửi những gì con mong
 Bao nhiêu phiền muộn trái ngang
 Xin Thầy thông cảm luận bàn cho con.

Con.
 N Đ D

Xin Thầy cho con, T, biết ngày nào Đại Hội Vô Vi, để con đi thăm Thầy, xin phép tâm sự cùng Thầy trong nửa giờ gọi là xa cách đã lâu. Đến nay đã được 17 năm từ ngày theo Thầy và hiện nay con đã sẵn sàng dứt tục, chí tâm tu luyện vì con ý thức được sự lợi ích vô biên của người được giác ngộ. Con. H T

 VK, ngày

Đ D,

*Thơ con đã đến tay Thầy
 Biết con ao ước muốn gây nội tình
 Tu hành thức giác tự mình
 Về không mới rõ hành trình Trời ban
 Chơn tâm ánh sáng đàng hoàng
 Từ bi thanh nhẹ cảm an cảm hòa*

*Tình Trời thể hiện tình Cha
 Tình đời Thầy bạn dạy ta hiểu hòa
 Tự mình thức giác thật thà
 Ta là ánh sáng chan hòa tình thương
 Qui về một mối tự lường
 Trong không mà có rõ đường ta đi
 Cảnh đời tạo lập sân si*

Dạy cho hiểu đạo kỳ ni thực hành
 Khí Trời ban rải thanh thanh
 Nguyên lâm trần thế thực hành thức tâm
 Sơn đình khai mở diệu thâm
 Dung hòa tình đẹp sáng ngậm tự tu
 Trở về thực chất trùng tu
 Chẳng còn vọng động nhận ngu tại trần
 Thực hành thực chất góp phần
 Cân phân đời đạo ân cần dựng xây
 Xa xưa cho đến ngày nay
 Giữ tâm thanh tịnh vui vầy cảm giao
 Thế gian chuyển hoá muôn màu
 Về không mới thấy đuôi đầu vẫn không
 Chẳng còn ước nguyện cầu mong
 Bình tâm học hỏi lòng vòng tiêu tan

Tham thiền thanh tịnh đàng hoàng
 Qui về ánh sáng khai màn đạo tâm
 Con thương con nhớ con tâm
 Con là ánh sáng dương âm cảm hòa
 Chẳng còn tình bạn tình Cha
 Trở về thực chất chan hòa tình thương
 Đến đây cố gắng mở đường
 Trở về ánh sáng gieo gương thế trần
 Thầy nay đóng góp một phần
 Chúc con vui tiến ân cần dựng xây.

Quý thương,
 Lương sĩ Hằng
 Vĩ Kiên

THƠ

MỘT THOÁNG BĂNG KHUÂNG

Có những lúc chợt băng khuâng tự hỏi
 Ta tìm chi giữa cõi thế gian này
 Danh lợi tình tiền còn mê nhiễm đắm say
 Có thực sự đã đổi thay chiều hướng?

Ta có thực không còn mê sắc tướng
 Lục đục, thất tình, không vướng bận tâm can
 Lìa bỏ hết rồi những trần tục thế gian
 Những vui thú những đắm say phiền não?

Ta có thực muốn tìm về nẻo Đạo
 Bỏ ra ngoài chuyện cơm áo gạo tiền
 Lo vun bồi Đạo Pháp để truy nguyên
 Đoạn tuyệt hết để tìm về miền Cực Lạc?

Chân lý có phải là điều ta khao khát
 Hay đó chỉ là giây phút tự gạt mình
 Khuất lấp hoài bằng những lý lẽ biện minh
 Ôm giáo lý, ôm kệ kinh, không tự thấy?

Ôn ào mãi để rồi đầu cũng vào đáy
 Chạy đông chạy tây nhưng nào thấy Lẽ Hằng
 Chỉ tự hành hạ, tự huỷ hoại tâm thân
 Không kết quả bởi lạc lầm xa Chân Lý?

Ta là cái ngã đam mê từ vô thủy
 Làm thế nào có thể hủy để đạt chân

Vô Vi Thiền có chuyển hoá được tâm thân
 Hay dứt khoát mới hiệp hoà cùng Lẽ Đạo?

Ta không rõ, mình có thực tâm cầu Đạo
 Hay chỉ ham vui, và lừa đảo chính mình
 Rốt cuộc rồi vẫn quanh quẩn với nhục vinh
 Vẫn mê chấp, vẫn bấp bênh trong tự ngã ?

Thiền Đăng.
 (TĐ, 25/5/2002)

Qui Nguyên

Qui nguyên chơn thức thị hòa bình
 Trí tự linh đài Tuệ mới sinh
 Một bầu Pháp giới mừng duyên kết
 Thở thể nhau cùng Đạo có minh ???

Minh Tâm sao cứ mãi ta bà
 Thế sự quay cuồng chẳng Thấy Ta
 Nụ cười Ma ,Phật là Mê , Thức
 Tâm Động thường : Sinh ; Bệnh ; Chết ; Già ...(1)

Con giun ăn đất sống phân phân
 Tu mà << Cạp Đất >> Chết lăn quay ?
 Cười ai Sinh ; Tử ; Đường chưa biết
 Học cả Càn Khôn đạo tỏ bày

Có núi nào cao TU ĐI SƠN ???
 DI thêm gạch giữa thủ Tâm Huyền
 Hư ớng CHI : << khổ hải vô biên . . . Ngộ

Hồi đầu thị ngạn . . . TU ĐI SƠN !(2)

Trí giả thiếu BI , Đạo khó . . . HÀNH
Hướng đi Sân , Dục , nghiệp đầy Thân
Mau vào nội thức mà Tham . . . Tánh .
THẤY TA , Thấy Bạn , rõ thâm tình

Thơ thần cười . . . Ta có HỢM Mình ?
Mà thành kiều đại VẤN THƯỜNG . . . KHINH (3)
Chẳng qua đúng hướng hành Nhịn Nhục
Học vòng quang điển Hệ Thần kinh . . .

Tròn vo một cục chơn tình
Phát ra sáng cả bình minh đất trời
Gom về ẩn MẬT trong Người
Giải Tham ,Sân Dục , Đạo Đồi chứng minh
Gọi là Kiến tánh Hòa . . . Thông
Trước đi thanh lại hợp tình . . .Bạn ơi !!!

Vân sơn (Troyes ; France)

- (1) :Sinh ; Lão ; Bệnh ;Tử
- (2) Chữ DI thêm gạch giữa là chữ Đi Hán tự là chữ CHI (Hướng chi ???)Tu Đi. . . Sơn : Thăng Sơn mà tu đi đừng bi bỏ nữa ; Làm thơ là để tự nhắc mình đấy thôi ,lời Thầy Tám nói cũng đúng quá chớ ?Đúng thì nói đúng Hồng có bốc thơm đâu à nhen ! Kiểm chứng mà lị !
- (3) Thường . . . Khinh : Thường Bất Khinh bồ tát

Tu

Chẳng tin Ta , chẳng vội khoe người
Ta đã gạt Ta bao kiếp rồi
Thế sự say vùi mê đắm cảnh
Trần gian đắm đuối mãi tình chơi
Đến nay gặp Pháp thì ôi đã
Tóc bạc , răng long , rụng sắp rồi
Gượng chút hơi tàn lo niệm phật
Học hòa , học nhẫn , luyện thi hơi

Học hòa , học nhẫn , luyện thi hơi
Còn kịp may ra đến cõi trời
Quảng gánh áo cơm mừng trả nợ
Trần gian rũ áo bụi trần vui
Ngày đêm mài miệt lo rèn Tánh
Lập hạnh từ bi , nhịn . . . Nụ cười !!!
Minh cảnh thực hành lo giải khuyết
Không còn chấp trước thị phi đời !

KHÔNG còn chấp trước thị phi đời !
TU đạo kiên trì mới đến nơi
GIẢI lý cho ra đường thắc mắc
THOÁT điều mê tín buộc chân người
UỐNG oan chớ réo vì nhân quả
THAY số huyền cơ thật có Trời
AI ngộ Vô Vi là Phúc lớn
KHÔNG TU GIẢI THOÁT UỐNG THAY AI !!!

Vân Sơn (Troyes ; France)

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

1) Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho ông cụ Siu Char là thân phụ của bạn đạo Siu Yuet Fun đã qua đời ngày 15 tháng 7 năm 2002 dương lịch tại China hưởng thọ 86 tuổi. Kính chúc cụ sớm được siêu thăng tịnh độ. Cám ơn quý bạn đạo.

T/Đ Thanh Hòa San Diego

2) Xin bạn đạo thế giới cầu nguyện cho chồng của bạn đạo Hà Kim Dung tại Hà Nội là ông: Nguyễn Văn Thịnh, sinh năm: 1932. Mất ngày: 05 tháng 08 năm 02 tại Hà Nội, hưởng thọ 71 tuổi
Bạn đạo Hà Nội chân thành cảm ơn bạn đạo khắp năm châu.

BẠN ĐẠO VIẾT HIẾU HẠNH VI TIÊN (tiếp theo lần trước)

Còn bốn phận của chúng ta? Hỏi chúng ta có mẹ không? Có cha không? Ai trong chúng ta cũng có mẹ có cha, ai cũng được sanh trưởng từ nguồn gốc đó. Hỏi vậy chúng ta có hiếu với cha mẹ chưa?

Nhìn lại thì mình chưa phải là người con có hiếu. Nhìn lại quá khứ thì tôi cũng có đôi lần làm buồn lòng cha mẹ. Giờ này nếu cha mẹ tôi có hiện tiền thì tôi có dám xin lỗi cha mẹ tôi không ? Hay là

tôi ân hận, một mối ân hận không bao giờ gọi rửa được vì mẹ cha đã khuất bóng rồi. Chúng ta thành tâm khẩn cầu Mẹ Quan Âm tha lỗi cho chúng ta. Tại thế chúng tôi là những đứa con mồ côi, bây giờ chỉ có tình thương của Đức Mẹ Quan Âm, Đức Mẹ Maria mới gọi rửa được niềm đôn đau thiếu thốn đó.

Hôm nay chúng tôi thành tâm với bề trên, thành tâm thấy lỗi của chính mình, rồi chúng ta mới bắt đầu dạy con như tinh thần chúng tôi vừa thưa với các bạn, thì hẳn nhiên bốn phận làm con chúng ta đã làm tròn thì một ngày nào đó sẽ cảm hóa được con chúng ta, nó sẽ hiểu rằng: tại sao tôi làm chuyện sai quấy đủ điều hết mà cha mẹ lại vẫn thương yêu tôi, sẵn sàng hy sinh cho tôi mọi bề để chúng tôi được lành mạnh, chúng tôi không rách rưới lang thang, chúng tôi có một chỗ đứng trong xã hội....

Con người có những lúc người ta thức tâm quay về, người ta sẽ thấy cái giá trị của nó. Mình đừng kể ơn với nó rằng cha mẹ đẻ ra mà nên mà phải hiếu thảo, đó là sai rồi. Mẹ là người thương con vô bờ bến không vụ lợi, mẹ thương con trong tình thương bao la vô cùng tận mà sách vở ngàn đời đã dạy cho chúng ta :

*“Công cha như núi Thái Sơn,
Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra.
Một lòng thờ mẹ kính cha,
Cho tròn chữ Hiếu mới là đạo con.”*

Hoặc là những bài hát đã dạy cho nhân loại chúng sinh :

“Uống nước nhớ nguồn, làm con phải hiếu. Em ơi hãy nhớ năm xưa, những ngày còn thơ, công ai nuôi dưỡng, công đức sanh thành làm con phải nhớ”...

Điều đó đã nhắc nhở, đã ru rót vào lòng khi nó còn ở trong nôi, sự dạy dỗ đó được Thượng Tọa Nhất Hạnh viết trong quyển *Bông Hồng Cài Áo* làm cho chúng tôi thức tâm và mọi người cảm động khi viết lên câu thơ :

*Mẹ già như chuối ba hương
Như xôi nếp bột như đường mía lau*

nó ngọt ngào làm sao ấy !

Nhạc sĩ Y Vân đã viết nên bản nhạc : *“Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào”*. Nghe được âm vang đó ai lại không thích, ai lại không thấy nhớ nguồn nhớ cội. Ai lại không thấy rằng mẹ đã đau khổ với chính mình, cha đã nuôi nấng mình đến ngày nay.

Nhưng mình kể công ơn với nó, nó không thể nào thức được. Để tự nó thức, nó hiểu được gia đình và sự giáo dục của xã hội từ từ nó mới thấy được tại sao bạn bè của nó hiếu thảo với cha mẹ, được cha mẹ nó thương yêu. Còn về mình, chỉ làm khổ cho cha mẹ. Mình làm cho nước mắt của mẹ mình phải rơi biết bao nhiêu năm tháng, nước mắt của cha mẹ là vàng bạc, là bửu châu là của báu mà. Tại sao chúng ta lại làm khổ cha mẹ chúng ta, chúng ta thấy được tình thương của cha mẹ luôn luôn ôm ấp con vào lòng dù rằng con có lỗi lầm gì đi chăng nữa. Nhưng mà con vẫn là con. Mẹ bao giờ cũng tha thứ và mở rộng vòng tay để ôm lấy con mình mặc dù đó là đứa con tội lỗi. Mẹ đã khóc với chúng ta thật nhiều mà chúng ta chưa bao giờ khóc với mẹ. Mẹ đã dày công nuôi dưỡng chúng ta như nguồn nước chảy xuôi mà chưa bao giờ có một dòng nước chảy ngược trở về nguồn cội để sưởi ấm nguồn nước bao la. Nước sông, rạch thì luôn luôn đổ ra biển, nhưng những lúc thủy triều lên thì ta cũng thấy được là nước đổ về nguồn. Đó là cơn thủy triều lên. Đó là lúc con nó quay về hiếu thảo với cha mẹ. Nhìn thủy triều dâng cao để đưa nước về tận nguồn cội thì con thức tâm thấy được rằng : bao nhiêu năm tôi quên công ơn của cha mẹ, là vì tôi tưởng chuyện đó là không cần thiết, cha mẹ có nhiệm vụ phải phục vụ cho tôi, chứ tôi không có trách nhiệm gì đối với cha mẹ. Đó là lý lẽ thô thiển trong giai đoạn đầu, rồi từ từ gia đình, xã

hội, mọi người, bạn bè thân yêu giáo dục nó. Nó sẽ thấy được rằng : nếu không có cha mẹ thì nó ở đâu ra, nó từ nguồn gốc đó, từ người mẹ ốm yếu đau thương đó, từ người mẹ quê mùa dốt nát đó mà nó mới được nên hình nên vóc.

Hỏi vậy chứ nếu cha mẹ không biết thương con, không nuôi dạy con, không khôn ngoan thì làm sao nó được như ngày nay ? Nó cho cha mẹ nó là ngu, nhưng thật sự nó ngu hơn cha mẹ nó nhiều, vì cha mẹ nó nuôi nó, cho nó ăn học để ngày nay nó mới được như vậy. Mà trái lại nó cho ông già nó là dốt nát, làm lụn, ki cốp để nuôi nó ăn học, rồi giờ này nó thấy ông già này đã lỗi thời rồi, ổng dốt nát, quê mùa, không theo kịp trào lưu tiến hóa của nhân loại, không biết điện tử, vi tính là gì ! Ổng không biết thế giới văn minh là gì.... nhưng hỏi lại ngày xưa nó có biết không? Nó cũng từ trong sự tối tăm dốt nát đó, rồi cha nó mới cho nó đi học, hy sinh cho nó đủ mọi bề, hy sinh sự thiếu thốn của gia đình mới cung ứng cho nó ra ngoài xã hội, ăn không dám ăn, mặc không dám mặc, quần vải, áo bô, chân đất để nuôi nó ăn học, đi Đông, đi Tây, đi Úc, đi Mỹ. Ngày nay nó lại cho Cha mẹ nó là ngu hơn nó. Mà bình tĩnh lại hỏi chứ nó ngu hay cha mẹ nó ngu ?! Nó không biết cội biết nguồn thì chính nó ngu chứ cha mẹ khôn ngoan mới cho nó ăn học như vậy.

Rồi hỏi cha mẹ có trông mong gì nó không? Chỉ trông thấy con nên danh nên phận mới chia xẻ một phần của cải và trí thức cho nó là cha mẹ vững tâm rồi. Vì cha mẹ hiểu rằng :

“Bạc vàng để lại đầy ruộng

Không bằng kinh sử là đường lập thân”

nên dốc lòng cho nó ăn học mới được như thế. Cha mẹ dốc hết túi tiền vào đầu óc của con để sau này không ai đánh cắp được tài sản vô cùng quý giá. Còn để lại bạc vàng, để lại ruộng vườn nhà cửa, nếu không có trí thức không có tình thương thì người con sẽ làm phá tan của cải đó một cách dễ dàng.

Còn dốc tiền đổ vào đầu óc nó, giữ trong đó sẽ không có ai đánh cắp, và sự thông minh đó giúp cho người con thấy được công ơn của cha mẹ là như thế nào ; Dù nó là kẻ bội bạc nhưng cuối cùng luật nhân quả chúng ta thấy được rằng dù bất kỳ ai thì trước phút lâm chung cũng thấy được ơn ích của mọi người, của nhân quần xã hội. Đó là giờ phút ăn năn. Cho nên chúng ta hiểu sớm hơn một chút xíu câu : *“Tục điều gia huấn”* dạy chúng ta, nhắc nhở chúng ta, kịch bản, âm nhạc nhắc nhở chúng ta, sách vở dạy dỗ chúng ta. Trăm kinh vạn quyển **hiếu hạnh vi tiên**.

Cho nên như chúng tôi đã từng thưa : **Tiên học Hiếu, hậu học Tu** . Nếu muốn tu mà trước tiên không biết hiếu thảo thì đừng nên tu làm gì, không đắc đâu. Hiếu thảo với cha mẹ là lớp học đầu tiên mà hành giả đã cần phải học qua, phải thuộc lớp học đó. Hiếu thảo với cha mẹ rồi mới tiến lên cao hơn. Còn những người không biết hiếu thảo với cha mẹ, mà Trăm kinh vạn quyển **hiếu hạnh vi tiên**. Làm con không ra con thì làm sao trọn hiếu được.

Rồi có người nói rằng ông Thích Ca là một con người bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân thì tại sao ổng cũng tu thành đạo được?

Đúng. Thích Ca là một người bất hiếu. Có cha, có mẹ mà bỏ đi không phụng dưỡng là bất hiếu chứ gì ? Có vợ là bà Ya Du lại không ở với vợ mà bỏ vợ đi là bất nghĩa. Có con là La Hầu La mà bỏ con không nuôi là bất nhân. Mà từ bất hiếu, bất nhân đó, khi người tu đắc đạo rồi mới trở về độ vua cha. Thầy chúng ta đã dạy chi tiết đó khá rõ ràng:

Khi Tịnh Phạn Vương đến giờ phút lâm chung, Đức Phật mới về cạnh bên giường hỏi cha :

- *Tâu Phụ Vương, vương quốc mà Phụ Vương đang trị vì, Phụ Vương có đem theo được hay không ?*
- *Tịnh Phạn Vương suy nghĩ lắc đầu : Không thể được !*
- *Vương quốc đang trị vì, Phụ Vương đem theo không được, vậy hỏi chút ngại vàng Phụ Vương đang ngồi có đem theo được hay không?*
- *Vua cha lắc đầu : Làm sao đem theo được !*
- *Ngại vàng đem theo không được, vậy cái vương miện mà Phụ Vương đội trên đầu có đem theo được hay không?*

Lúc đó Tịnh Phạn Vương mới ngộ được rằng: tất cả đều là giả, ngay đến cái vương miện trên đầu cũng là giả. Từ bên ngoài đem vào bản thể, từ phía dưới đưa lên đỉnh đầu. Tịnh Phạn Vương đã ngộ đạo. Và khi chết rồi mới tiếp tục tu tiến để mà đắc đạo.

Từ một người bất hiếu, Đức Phật giúp cho Tịnh Phạn Vương, Ngài đã trở nên một người trọn hiếu. Rồi độ bà Ya Du là vợ mình cũng đi tu, Ngài đã trở nên trọn nghĩa. Và không khuyển La Hầu la ở lại để nối nghiệp vua cha mà khuyển La Hầu La đi tu đắc đạo luôn thì Ngài đã trở nên trọn nhân. Từ con người bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân, Ngài đã giúp cho gia đình tu tiến và trở nên một người trọn hiếu, trọn nghĩa, trọn nhân.

Công lao báo hiếu của Đức Phật lớn lao vô cùng mà chúng ta chưa thể nào sánh kịp, thành ra gần nhất là chúng ta hiếu thảo với cha mẹ trước đi.

Mẹ già ở túp lều tranh

Sớm thăm tối viếng mới đành dạ con

Có những người vì bon chen trong cuộc sống, quên đi cha mẹ già yếu, thiếu thốn mọi tiện nghi, mình chỉ phục vụ cho mình, ích kỷ vụ lợi mà quên đi, đến khi cha mẹ chết rồi thì tìm đâu được.

Sống mà con chẳng nuôi ăn

Đến khi thác xuống chỉ làm vãn tế ruồi.

Khi hiếu được rồi, chúng ta chợt tỉnh. Hãy chạy về thăm mẹ đi bạn ơi ! Về thăm cha đi bạn ơi ! Bạn sẽ thấy ấm cúng trong tình thương của Người vô cùng. Bởi vì cha mẹ luôn luôn nhớ con, trông con hơn tất cả mọi người. Dù con có là ông gì, bà gì đi chăng nữa, con vẫn là con của cha, con vẫn là con của mẹ, con vẫn nằm trong sự yêu thương của cha mẹ. Con bú vú mẹ mà lớn lên. Con đã trưởng thành từ đôi tay gầy còm này. Giờ quay về với cha mẹ đi bạn sẽ được ấm cúng, chúng ta sẽ được ấm cúng trong tình thương thiêng liêng vô vàn kính yêu đó mà chúng ta không tìm đâu ra ở thế gian này.

Hiếu thảo, *Hiếu hạnh vi tiên* cùng tất cả anh em những người đang thức tâm, những người đang quay về với tình thương thiêng liêng đó. Chúng ta thấy rõ chúng ta có hiếu với cha mẹ thì chúng ta mới mong rằng con cái nó sẽ hiếu thảo lại với chúng ta.

Cũng có chuyện dân gian thuật lại rằng :

Trong một gia đình nọ, Người con trai thấy ông bố mình quá già, không còn làm gì được được nữa, lại sợ khó nhọc phiền phức... Anh ta mới gói gọn quần áo của ông cụ chất lên xe và cùng với đứa con trai của mình đẩy ông cụ lên rừng. Đến một cánh rừng hoang anh con trai quyết định bỏ ông cụ lại đó rồi cùng với người con ra về. Trên đường về, anh ta thấy đứa con lấy xe đẩy về bên hỏi :

- Tại sao con đẩy xe về ?

- Đứa con trả lời : Con đẩy về để sau này ba già con sẽ đẩy ba lên rừng như ba đẩy ông nội ngày nay vậy !

Người cha mới thức giác hiểu rằng đó là luật nhân quả, mình đối xử với cha mẹ tồi tệ như thế này, thì ngày sau con mình cũng sẽ đối xử tồi tệ lại với mình. Mình là nó mà, mình bất hiếu thì nó cũng bất hiếu.

Cho nên mình hiếu thảo với cha mẹ là có cơ hội dạy dỗ con hiếu thảo với chính mình. Mà đó là luật trời. Trở về với cha mẹ đi, chúng ta sẽ thấy cõi lòng ấm cúng, chúng ta sẽ thấy rằng mình không ân hận về sau, vì mẹ cha chúng ta hiện diện tại thế thì chúng ta có cơ hội đền đáp, đó là ngôi chùa quý giá nhất mà chúng ta phải đi. Bởi vì đó là ngôi chùa quý giá nhất mà chúng ta cần phải vun bồi âm chất phước đức rồi chúng ta mới tiến tới ngôi chùa lớn lao hơn. Có nhiều người đi chùa, điều đó tốt, đi chùa là rất tốt. Nhưng cha mẹ ở nhà thiếu thốn không phụng dưỡng thì hỏi vậy chứ Phật có chứng tâm hay không? Bởi vì *cha mẹ sanh ra mà mà không phụng dưỡng thì đến đây để làm gì?*

Trăm kinh vạn quyển, Hiếu hạnh vi tiên, đi chùa của cha mẹ trước rồi đi chùa sau bạn ạ ! Điều đó xem chừng đúng hơn phải vậy không ? Nếu mình ý lại, cứ đi cúng chùa, điều đó cũng tốt, giúp đỡ

công đức để quý sư có cơ hội mà tu tiến. Nhưng mình quên rằng cha mẹ của mình đang cần sự cúng dường hàng ngày, “*Thần tỉnh mộ khang*” (*sớm thăm tối viếng*) mình quên đi, rồi Phật Trời nào chứng cho con người bất hiếu, bất nghĩa đó. Thành ra hiểu rồi, chúng ta không bao giờ dám xa cách mẹ chúng ta, hiểu rồi chúng ta càng thương yêu hơn, hiểu rồi chúng ta mới thấy rằng cha mẹ mình có bệnh trầm kha đi chẳng nữa, chúng ta cũng phải ráng dỗ dành thương yêu, cơm nước đàng hoàng. Đừng lấy đó là cái món nợ, đừng thấy đó là sự khổ cực.

Hồi xưa cha mẹ khổ cực với chúng ta bao nhiêu, giặt quần, giặt tả, cứt đái khai thúi mà Người vẫn chịu. Bây giờ cha mẹ đang lúc lâm nguy, bệnh trầm kha nằm đó, chúng ta không an ủi dỗ dành, không tắm rửa, chúng ta không có nâng niu. Hỏi vậy chứ Người nằm đó cô đơn biết là bao nhiêu ! Đau khổ biết là bao nhiêu ! Người đâu có muốn như thế, Người đâu muốn làm phiền con cái như thế. Nhưng vì nghiệp lực phải bị bệnh trầm kha như thế. Bỏn phận làm con nên báo hiếu ngay lúc mà cha mẹ còn tại tiền, những lúc cần mình nhất là những lúc đau yếu bệnh hoạn, đừng nản lòng mà mang tội với bề trên. Hãy đến với mẹ, hãy đến với cha, dỗ dành mẹ, dỗ dành cha, thương yêu vô cùng làm cho Người sung sướng rơi lụy trước giờ phút lâm chung là con có cơ hội đền ơn cha mẹ đó.

Huynh đệ anh em ơi, có những người vì quên công ơn cha mẹ, rồi tu làm sao đắc đây! Đến bên giường cha mẹ lại sợ hôi sợ thúi, tại sao chúng ta không biết dọn dẹp? Như ngày xưa chúng ta nằm ì tại đó, ỉa đái tại giường đó mà cha mẹ có để cho chúng ta hôi thúi không? Chúng ta vừa tè ra đó là cha mẹ phải dọn dẹp cho chỗ con nằm được thơm mát, không bao giờ để dơ bẩn ngay chỗ đó. Giờ này mẹ chúng ta đang lâm trọng bệnh, chúng ta phải nhẹ tay khi đỡ Người lên, khi đặt Người xuống.

Tắm rửa sạch sẽ, an ủi dỗ dành Người, Người sẽ khóc khi thấy được con nó thương yêu, chịu chuộc. Người già lúc nào cũng cảm thấy cô đơn, mà được con đến gần bên an ủi, xoa bóp thì hạnh phúc biết là bao nhiêu ! Không an ủi Người trong những giờ phút đó để rồi lúc Người đã ra đi vĩnh viễn làm sao chúng ta tìm được hồi bạn ! Điều đó nhắc nhở cho chúng ta thấy rằng :

“Mất cha mất mẹ như đèn đứt dây !”

Không ai an ủi vỗ về bằng chúng ta đâu. Chúng ta có già có lớn, thì tình thương của cha mẹ vẫn lai láng. Tình thương của cha mẹ không bao giờ dứt dù khi ta có tuổi, có xui, có con, có cháu. Nhưng mà cha mẹ vẫn là cha mẹ, thương yêu vẫn là thương yêu. Cha mẹ như thấy lúc nào chúng ta cũng còn trẻ, muốn dạy dỗ, muốn nhắc nhở :

- Con ra đường sao con không đội nón bảo hộ con ? hoặc Con đi đường phải coi chừng xe cộ nghe con !

Những lời nhắc nhở của cha của mẹ, hỏi ai là người nhắc cho chúng ta được những lời đó bạn ơi ?! Bạn để mất đi rồi, bạn không có cơ hội, bạn không thể nào mà có được một tình thương lớn rộng bao la để nhắc bạn rằng :

-À, khi ngủ con phải mặc áo nghe con, để sương xuống lạnh làm con bị cảm nha con!

Bạn ơi, lòng hiếu thảo của bạn đâu? Thương mẹ đi, thương cha đi bạn sẽ được đền bù xứng đáng. Bạn không mất phần đâu bạn ơi ! Chỉ có những người không hiểu gì cả rồi sẽ đau khổ với tương lai thôi. Còn chúng ta thương mến nhắc nhở nhau đi, dìu dắt nhau đi, chúng ta có những người bạn vì sai lầm nào đó mà quên ơn cha mẹ, chúng ta nên hợp tác lại, đãi đàng bạn mình rồi khuyên nhủ, nói xa nói gần cho bạn hiểu. Đạo hiếu thảo là quan trọng vô cùng cho bước tiến của con người tại thế. Đó là thể hiện nếp sống văn minh, đó là thể hiện trình độ tri thức của con người hiện tại.

Hiện nay, Á, Âu, Úc.... Vì văn minh quá nhiều mà quên công ơn của cha mẹ đi, cha mẹ và con cái thiếu hẳn sự ràng buộc ấm cúng của tình thương. Đó là văn minh vật chất, nhưng tâm linh họ thiếu thốn. Rồi đây họ sẽ đến mảnh đất này họ học lễ nghĩa hiếu thảo của chúng ta. Chúng ta hãy hiếu thảo trọn vẹn đi, chúng ta sẽ có cơ hội ảnh hưởng khắp nơi trên thế giới này. Họ đến đây để thấy cái hạnh thương yêu của con cái đối với cha mẹ như thế nào?

Trên mảnh đất Miền Nam nhỏ bé này mà nảy sinh những con người biết trung, biết hiếu, biết trí biết nghĩa. Hỏi đó là sự văn minh hay là sự bần cùng ? Chúng ta văn minh về tâm linh, thể hiện tình thương và đạo đức, thể hiện ở tình người sống ở thế giới văn minh. Văn minh tâm linh mới là văn minh, còn văn minh vật chất đi đến sự phá sản. Hiện nay chúng ta thấy Mafia các nơi cho thấy văn minh vật chất bao nhiêu thì nạn cướp bóc, bài xích luân thường đạo lý bấy nhiêu. Hỏi vậy chúng ta nên chọn nền văn minh tâm linh hay là nên văn minh vật chất ?

Bình tĩnh rồi chúng ta mới hãnh diện là chúng ta có một nền văn minh tâm linh quý giá làm sáng ngời khắp năm châu. Điều đó sẽ không phụ cứu huyên thất tổ, không phụ đất nước quê hương, không phụ bề trên các giới đã dày công dạy dỗ chúng ta biết bao nhiêu thế hệ. Văn minh vật chất bao nhiêu thì văn minh tâm linh lại càng phải tiến triển hơn, giáo dục con người biết tình thương, biết đạo đức, biết nghĩa, biết nhân. Hỏi vậy chứ trong giới giao tế với nhau dù là dân tộc nào đi chăng nữa thì cũng phải nhìn nếp văn minh của dân tộc đó như thế nào để học hỏi. Muốn giao du với người Úc thì phải hiểu phong tục của người Úc, hay là Tây Âu, Đông Âu cũng vậy, đầu tiên chúng ta phải biết nền đạo đức của dân tộc đó như thế nào.

Dân tộc Việt Nam ta mang tiếng là rún đạo của thế giới, nay mai khắp nơi sẽ đến đây học đạo với chúng ta. Họ học cái gì ? Họ học tình thương, học sự hiếu thảo, học Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín của chúng ta thì chúng ta mới xứng đáng là một con người đúng nghĩa người, là một chân nhân của thời đại. Chân nhân là người thật, mà người thật thì phải có tình thương, phải biết đạo đức, phải biết luân lý, phải có Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín. Điều đó anh em chúng ta cũng đã thấy được. Đó cũng là điều kỳ vọng của tất cả mọi người.

Do đó chúng tôi vô cùng cảm kích khi nói được những lời này cho mình, cho anh em, cho em cháu để cùng sửa sai, để cùng có một nhận định chân xác. Hiểu thấu giá trị của hiếu thảo là gì, để chúng ta trở nên xứng đáng hơn.

Trân trọng cảm ơn tất cả huynh đệ tỷ muội, và cho chúng tôi gửi đến anh em lòng thành kính và quý giá vô cùng khi chúng ta trở về ôm chân mẹ.

THIÊN NGHI
